

La trompetista del Titànic

written by Joan Casajuana | 2 de maig de 2018

L'Orquestra del Titànic tocava a *tutti pleni* mentre el mar anava entrant per les bodegues d'aquell vaixell enorme.

L'honorable públic ballava disbauxat. La trompetista s'avançà quatre passes, sota el focus, i al bell mig de l'escena començà el seu solo.

L'aigua anava pujant cap amunt del vaixell, sortia pels lavabos retornant els fluxos grisos cap en fora i inundava lentament els passadissos.

La trompetista vestia de blanc i lluïa entre aquells músics més aviat mediocres. Es mostrava segura de si mateixa, somreia amb convicció i pujava cada vegada més el to. La gent l'aplaudia emocionada i ballaven excitats. L'aigua seguia pujant escales amunt.

El ros platí tenyit dels seus cabells pulcrament recollits i pentinats brillava amb esplendor sota les llums de l'escenari. La gent, veient que el terra era mullat i s'inundava, pujaren a ballar sobre les taules i cadires. Per sufocar el rebombori els tècnics apujaren el volum.

Un altre trompetista de la mateixa universitat, des de la llotja i veient el que passava, sentia tremolors interns. Els darrers dies ja havia entendrit la seva veu quan parlava als mitjans informatius. Ja no semblava aquell valent agosarat que desafiava tothom sense pèls a la llengua i ara, com si volgués fer-se perdonar i en previsió de no sé què, abaixava el to amb una cara més dolça i una veu més suau, cautelarment, com la d'aquells nens que han mentit i temen que els descobreixen.

Els trompetistes Cifuentes i Casado però, no estaven sols en aquest xou. En venien molts més com ells, tremolosos també de ser descoberts per tot tipus de falsificacions. No obstant

això, en aquell vaixell se sentien ben acompanyats per una bona colla de lleials, disposats a aclamar-los fins al final i a no rendir-se mai. S'hi anaven afegint en massa i quan l'orquestra va entonar la conga van agafar-se tots fent el cuc, desfilant cap en fora, cap a la coberta.

L'Orquestra, amb la trompetista al capdavant, desafinava cada vegada més i pràcticament van quedar-se sols tocant al hall, ignorant el que passava fora l'escenari. Més fort, més fort! -va cridar la trompetista com si no passés res, i tothom marxà ballant la conga fins que, en arribar a la coberta, quan van veure el nivell de l'aigua tan a prop i el mar obrint la boca per a devorar-los, van esclatar aterrats en un crit eixordador.

Aquell enorme vaixell, tota una insigne institució representativa del poder, s'enfonsava irremissiblement i la trompetista, tot i haver demostrat el seu valor i resistència, quan a la fi va comprendre que ja ningú no l'escoltava, decidí plegar la trompeta. La massa disbauxada corria desorientada cap a l'única sortida possible: les bales salvavides de *Ciutadans*.